

[Undervisningsministeren]

Tingene hænger sammen, og vi må erkende, selv om ingen af os vel bryder sig om det, at vi i vores samfund i dag ikke har de ressourcer, vi alle kunne ønske.

Det har sat sine spor i spørgsmålet om ressourcerne til folkeskolen. Vi er ikke gået ud og har sagt til folkeskolen, at den skal skære ned, men vi har sagt, at det høje niveau, den er nået op på – det er, hvis jeg ikke husker fejl, noget med 13 mia kr., så det er jo ikke de rene småpenge, vi snakker om kommunerne bruger på folkeskolen, regnet om i ressourcer pr. elev – ønsker vi skal bibeholdes i disse år, hvor der er økonomiske problemer, så det ikke stiger pr. elev, fordi man bibeholder samme antal lærere og samme ressourcer til et i øvrigt meget stærkt fallende børnetal. I løbet af det næste tiår forsvinder der 104.000 børn fra den danske folkeskole. Det er en meget betragtelig nedgang i børnetallet. I disse år, hvor økonomien er spændt, må vi sige, at vi må tøve, inden vi tilfører nye ressourcer. Vi må blive stående på det niveau, vi nu har nået, og som i parentes bemærket aldrig har været så højt, som det er i dag.

Hr. Steen Folke undrede sig over, at jeg ikke som en af forskellene mellem den private og den offentlige skolesektor havde peget på skolestørrelserne. Nu har jeg ikke fået regnet det om i procenttal – det burde jeg have gjort, men det kunne jeg altså ikke nå at gøre i hovedet – men jeg nævnede antallet af skoler og sagde, at i den overvejende del af de offentlige skoler lå elevtallet på mellem 200 og 600. Må jeg sige, at af de godt 57.000 børn, der går i private skoler, går de 32.000 i skoler, der just har mellem 200 og 600 elever. Det vil sige, at lidt over halvdelen af børnene går i denne skolestørrelse. Kun 16.000 elever går i skoler med under 200 elever, og ca. 8.000 går i skoler med over 600 elever. Jeg tror ikke, at der er den meget store forskel på det. Det, hr. Steen Folke nok tænker på, er den skoleform, som han også har omtalt her i dag, de såkaldte lilleskoler, som jo er karakteristiske ved, at de fleste af dem har under 100 elever, men hvis man måler det ud fra elevantal i skoleformen, tæller de altså ikke så vældig meget.

Hr. Steen Folke kom også med en bemærkning om, at han måtte indrømme, at 18 eller 20 elever i klassen spillede ingen rolle, tror jeg udtrykket var. Nej, jeg tror ikke, det

pædagogisk spiller nogen rolle, men det spiller altså den rolle, at der er en forskel i resourceforbruget på mellem 500 og 600 mill. kr., efter som man har 18 eller 20 elever i klassen. Dét er det, jeg siger, at jeg synes, man skal overveje, om man partout skal sætte det ned til 18 eller derunder eller man eventuelt skulle bruge ressourcerne på en anden manér.

Også hr. Chr. Christensen var inde på klassekvotienterne. Jeg er ganske enig i den betragtning, at de kommende års fald i elevtallet meget, meget gerne skal føre til fald i klassekvotienterne i de kommuner og på de skoler, hvor man sidder med 25-26-27-28 børn. Jeg synes, det var meget ønskværdigt, hvis det kunne komme længere ned. Men jeg mener ikke, det er særlig ønskværdigt, hvis en klassekvotient på 18 bringes tilsvarende ned. Det er jo et problem, vi ikke alene har i folkeskolen. Det er så sandelig et problem, der er nok så alvorligt i vores gymnasium, hvor vi for at klare pukkelårene med de store årgange har gymnasieklasser med 28 elever, og det tør man nok sige ikke er nogen lykkelig ting. Der er og har været et pukkelproblem, og jeg er enig i, at de store kvotienter skal vi have ned. Det gælder i øvrigt også på vore handelsskoler, hvor man har haft store kvotienter. Det gælder en række steder, hvor man har måttet klare nogle få år med høj pres på den manér.

Hr. Chr. Christensen takkede mig for mine klare bemærkninger om tilskudsprocenten, og han var glad for, at det var blevet resultatet af debatten i dag, og så sagde han, at han ville håbe, at et andet resultat ville blive, at jeg ikke i mange år ville få slige tanker. Det gælder på dette område, som det gælder på alle andre områder, at jeg tror, det er klogt at lade være både at spå og at give bastante tilsagn om en fremtid, hvis vilkår vi ikke kender. Jeg tøver lidt med at sige det, for der er en tilbøjelighed til i denne sal, hvis jeg overhovedet siger noget om frie skoler, at tolke det derhen, at jeg alligevel nok vil de frie skoler ondt. Jeg kan sige, at der er ingen tanker om at røre ved tilskudsprocenten, og jeg har i øvrigt givet udtryk for, at de besparelser, som skal foretages på dette område, skal foretages i samarbejde med de frie skoleorganisationer. Det skulle dog vist være en garanti for, at det sker på en om ikke acceptabel, så den mest acceptable manér, for jeg